

Внесок Григорія Дем'янчука у творчу біографію нашої газети безсумнівно є визначальним. Прийшовши у редакцію після закінчення Львівського університету на початку шістдесятих років, молодий журналіст приніс із собою не тільки ґрунтовні знання, а й нове бачення суспільних процесів, призначення і значення друкованого слова.

До рідних джерел

Уже з перших років роботи в газеті Григорій Дем'янчук знайшов себе у творчому колективі. Працюючи у відділі культури і шкіл, він чимало уваги приділяв висвітленню повсякденних проблем у цих галузях. Водночас, усе частіше брався за ті теми, які викликали інтерес у широкого читачього загалу. Він заговорив про відродження історичної пам'яті, про піднесення духовності, роль і значення літератури і мистецтва, про дивосвіт природи рідного краю.

Літературно-мистецька сторінка "Горинь", яку щомісяця готував Григорій Дем'янчук, представляла творчість літераторів, художників, акторів, фольклорних колективів Рівненщини. Читачі газети долучалися не тільки до художнього слова і мистецьких набутоків, а й з багатьох оглядів і статей вчилися розумінню прекрасного, доростали до того рівня, яким має оцінюватися справжня творчість.

Окрасою нашої газети стала і тематична сторінка "Край наш поліський", яку регулярно готував Григорій Дем'янчук. У своїх краєзнавчих публікаціях він вів небайдужих читачів стежками ріднокраю – до витоків нашої історії, культури, до заповідних, неповторних у своїй красі пам'яток природи. З тих газетних публікацій і народилися згодом книги Григорія Дем'янчука «Барви Полісся», «Над Горинь-рікою», «Біля джерел».

Працювати поруч із Григорієм Семеновичем було легко і водночас складно. Він не був «авторитарним» заввідділом, а навпаки, ставився до підлеглих по-дру-

жньому, з мудрою доброю порадою, слухними побажаннями, а не зверхніми вказівками і зауваженнями. Тому й нелегко було, що праглося дотягнутися до його рівня, дорости до його порад. Дружніми залишилися наші стосунки і тоді, коли ми вже працювали в різних відділах редакції, і коли Григорій Семенович перейшов на роботу в інші газети, а згодом став доцентом гуманітарного університету.

Друзі називали його вчителем, і він сприймав це з вибачливою усмішкою. А ще багато разів доводилося бачити, як зовсім незнайомі люди чи то в Рівному, чи в Києві приймали його за відомого поета і громадського діяча Івана Драча. Радо кидалися назустріч: «Ой, Іване Федоровичу, ви до нас приїхали, ви така людина...» Всі навколо озиралися, а Григорій Семенович намагався пояснити, що це помилка. Та мало хто вірив у те...

Він і справді був схожим на Івана Драча. Але не тільки зовнішніми рисами, а й своїми творчими зацікавленнями, духовними помислами, інтелектуальним рівнем, ерудицією, щирим вболіванням за долю рідного слова... І за це Григорія Семеновича високо цінували і щиро поважали у письменницьких колах країни.

До рідних джерел, до витоків справедливості й доброти, до цілющої снаги любові кличе і веде нас творчість Григорія Дем'янчука, яка залишилася навечно на сторінках нашої газети та в його цікавих і мудрих книгах.

Василь БАСАРАБА